

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 169/2010-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2010 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka v konaní o sťažnosti spoločnosti Z., a. s., M., zastúpenej advokátom JUDr. M. B., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 231/01 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo akciovej spoločnosti Z. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 231/01 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresný súd Martin je p o v i n n ý uhradiť akciovej spoločnosti Z. trovy právneho zastúpenia v sume 245,90 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a deväťdesiat centov) na účet právneho zástupcu JUDr. M. B. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Sťažnosti vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2009 doručená sťažnosť akciovej spoločnosti Z. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 231/01.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 169/2010-20 z 28. apríla 2010 sťažnosť prijal na konanie.

3. Konanie vo veci začalo pôvodne na základe návrhu podaného sťažovateľkou 10. júla 2000 okresnému súdu vo veci určenia vlastníctva, a to ideálneho podielu k nehnuteľnosti – k administratívnej budove a obytnému domu. Dňa 5. septembra 2000 vstúpili do konania vedľajší účastníci (občania – vlastníci bytov, ktorí uzavreli s Mestom M. zmluvu o prevode vlastníctva bytov). Mesto M. (v konaní pred okresným súdom žalovaný v 2. rade) požiadalo 17. apríla 2001 o vylúčenie veci na samostatné konanie. Okresný súd tomuto návrhu vyhovel a nárok sťažovateľky uplatnený v pôvodnom návrhu na určenie vlastníctva k bytom uznesením sp. zn. 11 C 299/00 z 21. septembra 2001 vylúčil na

samostatné konanie, ktoré je v súčasnom období vedené na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 231/01.

4. Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval sťažovateľku a okresný súd, aby sa vyjadrili ku vhodnosti ústneho pojednávania vo veci. Ústavný súd zároveň doručil kópiu sťažnosti okresnému súdu s výzvou, aby sa k nej vyjadril.

Sťažovateľka aj okresný súd ústavnému súdu oznámili, že vo veci netrvajú na ústnom pojednávaní. Vzhľadom na uvedené a podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd sťažnosť prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu.

II.

5. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom sťažnosti a k nej pripojených príloh, s vyjadrením podpredsedu okresného súdu, ako aj so skutočnosťami uvedenými v spise okresného súdu sp. zn. 7 C 231/2001 zistil tento skutkový stav:

Konanie vo veci začalo pôvodne na základe návrhu podaného okresnému súdu sťažovateľkou 10. júla 2000 vo veci určenia vlastníctva k dvom nárokom, a to určenia ideálneho podielu k nehnuteľnostiam, ktoré sú evidované S., kat. úz. M., na LV č. ..., a to k administratívnej budove č. ..., postavenej na p. č. ..., a určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti – obytného domu č. ..., postaveného na p. č. ..., ktorý pozostáva z ... bytových jednotiek. Dňa 5. septembra 2000 vstúpili do konania vedľajší účastníci. Mesto M. požiadalo 17. apríla 2001 o vylúčenie veci na samostatné konanie. Okresný súd tomuto návrhu vyhovel a nárok sťažovateľky uplatnený v pôvodnom návrhu na určenie vlastníctva k obytnému domu uznesením sp. zn. 11 C 299/00 z 21. septembra 2001 vylúčil na samostatné konanie, ktoré je v súčasnom období vedené na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 231/01. Podľa tvrdení sťažovateľky došlo pri vylúčení veci okresným súdom k porušeniu zákona, keď vec nebola pridelená pôvodnému zákonnému sudcovi, v dôsledku

čoho podala vo veci námietky, o ktorých rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) 25. novembra 2002 tak, že zákonným sudcom vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 231/01 je JUDr. A. K. Po ustálení okruhu účastníkov konania na strane odporcu podal 25. júna 2003 právny zástupca sťažovateľky návrh na prerušenie konania. Okresný súd uznesením z 1. augusta 2003 žiadosti vyhovel a konanie prerušil. Okresný súd následne napriek prerušeniu konania vo veci ďalej konal a nariadil pojednávanie na 9. november 2004. Uznesenie o pokračovaní v konaní vydal okresný súd 15. marca 2005. Termín pojednávania na 31. marec 2005 bol zrušený, keďže sťažovateľka uplatnila námietku zaujatosti konajúcej sudkyne. Krajský súd uznesením sp. zn. 8 NcC 20/05 z 22. apríla 2005 rozhodol, že sudkyňa nie je zaujatá, a na námietku preto neprihliada. Ďalšie pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 16. júna 2005 a bolo odročené na 21. jún 2005, keď okresný súd vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým návrh sťažovateľky zamietol. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou 12. augusta 2005 krajský súd uznesením č. k. 5 Co 465/2005-427 rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol okresným súdom predložený na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu 30. septembra 2005, kde sa nachádzal do 12. novembra 2007. Po vrátení spisu boli vo veci vykonané úkony na ustálenie okruhu účastníkov. Okresný súd v ďalšom období zabezpečoval listinné doklady pre konanie, uskutočnil pojednávanie vo veci 1. júla 2008, 18. septembra 2008 a 16. októbra 2008, na ktorom vyhlásil rozsudok, ktorým návrh sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Proti rozsudku podala sťažovateľka 4. decembra 2008 odvolanie, ktoré bolo doplnené vyjadrením štatutárneho zástupcu. Spis bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní 27. januára 2009. Krajský súd uznesením č. k. 5 Co 27/2009-644 zo 4. augusta 2009 rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis sa na krajskom súde nachádzal od 27. januára 2009 do 22. septembra 2009. Uznesením zo 7. januára 2010 okresný súd pripustil zmenu účastníkov na strane odporcov a 21. januára 2010 uskutočnil vo veci pojednávanie, ktoré odročil na 11. február 2010, na ktorom vyhlásil rozsudok vo veci, ktorým návrh opätovne v celom rozsahu zamietol. Proti rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, v dôsledku ktorého bol spis 7. apríla 2010 zaslaný na rozhodnutie krajskému súdu, odkiaľ bol vyžiadaný okresným súdom na vypracovanie stanoviska k podanej sťažnosti a bol zapožičaný aj ústavnému súdu.

6. Sťažovateľka podala 7. apríla 2008 okresnému súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Podpredseda okresného súdu jej v odpovedi sp. zn. Spr. 2025/08 z 2. mája 2008 oznámil, že sťažnosť považuje za neopodstatnenú, pretože vo veci sa koná plynulo a bez prietahov.

III.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí aj o čl. 6 ods. 1 dohovoru, vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba

domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

8. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03 a ďalšie) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

8.1 Predmetom namietaného konania je určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, v ktorom je potrebné určiť, či sťažovateľka nadobudla vlastnícky vzťah k nehnuteľnosti,

ktorá je obytným domom a pozostáva z ... bytových jednotiek. Konanie o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, ku ktorej existuje stabilizovaná judikatúra všeobecných súdov, v zásade však v nich nemožno vylúčiť právnu a faktickú zložitosť veci. Vzhľadom na skutočnosti vyplývajúce z uvedeného konania, a to jednak okolností, za ktorých došlo po združení finančných prostriedkov právnických subjektov k výstavbe objektu s bytovými jednotkami, následnému rozdeleniu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a transformácii majetku na novovytvorené subjekty, ako aj zmene vlastníckych vzťahov k jednotlivým bytovým jednotkám, možno veci priznať ako právnu, tak aj skutkovú zložitosť, na ktorú poukázal vo svojom stanovisku aj okresný súd. Doterajšiu sťažovateľkou namietanú dĺžku konania však nemôže ústavný súd pripísať iba na vrub právnej a skutkovej zložitosti veci.

8.2 Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní spisu zistil, že sťažovateľka svojím správaním zásadným spôsobom neprispela k doterajšej dĺžke konania.

Sťažovateľka uplatnila procesné prostriedky, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva ako účastníkovi konania. Je potrebné tiež uviesť, že ich využívala v dôsledku pochybení okresného súdu (námietka nepridelenia veci zákonnému sudcovi, námietka zaujatosti sudcu, odvolania proti rozhodnutiam okresného súdu). Podľa judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 41/97, I. ÚS 51/01, III. ÚS 58/02, II. ÚS 132/05) predĺženie konania, ktoré je dôsledkom uplatnenia procesných práv účastníkov konania, síce nemá povahu zbytočných priet'ahov, avšak účastník konania (v danom prípade sťažovateľka) musí strpieť predĺženie konania, ktoré je sprievodným znakom ich využitia.

8.3 Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu, ktorý vo veci konal. Konanie vedené

okresným súdom začalo na návrh sťažovateľky na určenie vlastníctva k dvom nehnuteľnostiam – administratívnej budove a obytnému domu s ... bytovými jednotkami, ktorý bol podaný okresnému súdu 10. júla 2000. Po vstupe vedľajšieho účastníka do konania a návrhu odporcu v 2. rade bol návrh v časti týkajúcej sa určenia vlastníctva k obytnému domu vylúčený uznesením z 21. septembra 2001 na samostatné konanie.

Konanie vo veci trvá už takmer desať rokov a napriek tomu, že nevykazuje žiadne zásadné obdobia nečinnosti okresného súdu, jeho dĺžku nemožno považovať za primeranú. Ústavný súd však poznamenáva, že z doterajšej dĺžky konania sa spis viac ako tri roky nachádzal na krajskom súde (pričom sťažovateľka priet'ahy v konaní postupom krajského súdu nenamietala), ktorý rozhodoval o sťažovateľkou uplatnenej námietke o nepridelení veci zákonnému sudcovi, o námietke zaujatosti sudcu a opakovane o odvolaní proti prvostupňovému rozsudku. Ústavný súd tiež konštatuje, že sťažovateľka podala 7. apríla 2008 predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podpredseda okresného súdu v odpovedi na sťažnosť z 2. mája 2008 konštatoval, že k priet'ahom v konaní nedošlo. Konanie vo veci pokračovalo plynulo aj po tomto dátume a po pojednávaní uskutočnenom 21. januára 2010 okresný súd 11. februára 2010 vyhlásil vo veci rozsudok. Sťažovateľka podala proti uvedenému rozsudku odvolanie, v dôsledku čoho bol spis opätovne postúpený na rozhodnutie krajskému súdu.

Ústavný súd posudzujúc všetky relevantné skutočnosti viažuce sa na konanie a berúc do úvahy skutočnosť, že vec nie je ani po viac ako deviatich rokoch právoplatne skončená, a uplatňujúc kritériá, ktorými hodnotí konanie ako priet'ahové aj ESLP, dospel k záveru, že konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 7 C 231/01 bolo vzhľadom na jeho celkovú dĺžku potrebné považovať za neprimerané a porušujúce práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

IV.

9. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti požadovala, aby ústavný súd nálezom prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov. Vzhľadom na skutočnosť, že vo veci sp. zn. 7 C 231/2001 okresný súd 11. februára 2010 vyhlásil rozsudok, ústavný súd v tejto časti sťažnosti nevyhovел (bod 3 výroku nálezu).

10. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia s odôvodnením: „*nakol'ko príčinná súvislosť medzi porušením základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a vznikom nemajetkovej ujmy na jeho strane je preukázateľne daná, požaduje sťažovateľ priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 10.000 EUR*“.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia však nie je priznanie náhrady škody do náhrady nemajetkovej ujmy, ako to požadovala sťažovateľka, ale dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo

spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia práva... (IV. ÚS 210/04).

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vzal do úvahy všetky okolnosti súdneho konania, predovšetkým skutočnosť, že sťažovateľka v danej veci vystupuje ako navrhovateľka domáhajúca sa určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pričom okresný súd vo veci po vykonanom dokazovaní rozsudkom (ktorý nie je právoplatný) jej návrh v celom rozsahu zamietol. Ústavný súd dospel k záveru, že vyslovenie porušenia označeného základného práva sťažovateľky je dostatočným uplatnením právomoci ústavného súdu a primerané finančné zadosťučinenie sťažovateľke nepriznal.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že jeho fakultatívna právomoc priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v žiadnom rozsahu nijakým spôsobom nemodifikuje ani nerozširuje účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje v konaní o namietanom porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. V súvislosti s uvedeným považuje ústavný súd za dôležité zdôrazniť aj to, že jeho právomoc priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy sťažovateľke, ktorej sťažnosti vyhovie v merite veci, nie je samostatným nárokom sťažovateľky na akési odškodnenie za prípadné prietahy v konaní príslušného štátneho orgánu, ale má len akcesorickú povahu. Satisfakčný potenciál rozhodnutia ústavného súdu teda nie je autonómny prvok ním poskytovanej ochrany ani akýmsi paralelným titulom pre domáhanie sa tejto ochrany. Takýmto titulom je len a výlučne potreba chrániť konkrétne základné právo sťažovateľky a prostredníctvom tohto práva aj princíp právnej istoty (I. ÚS 235/03).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia (bod 3 výroku nálezu).

11. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom JUDr. M. B. Ústavný súd pri priznaní úhrady trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá bola 695,41 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2009. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to každý úkon po 115,90 €, t. j. spolu 231,80 €, čo spolu s režijným paušálom dvakrát po 6,95 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 245,70 €. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) (bod 2 výroku nálezu).

12. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2010